

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

tiske revolution for børnekulturen, men det drejer sig altså om – hr. Poulsgaard kan læse om det – at lederen af det franske kulturministeriums forskningsafdeling, Augustin Girard, har lavet en oversigt over kulturpolitik, teori og praksis, og han bliver bl. a. citeret for at have sagt, at der skal være et kulturelt perspektiv i tilværelsen, som kun kan opfyldes ved, at arbejdets gamle mening genvindes. Kultur bliver ensbetydende med politisk for ikke at sige revolutionær kamp. Det tør nok siges at være noget af en forvanskning, når hr. Poulsgaard tager det ind i debatten. Det, der måske er fejlen, er, at hr. Poulsgaard betragter ordet revolution som noget med hoveder, der ruller hen ad gaden, noget med blod og al den slags; der kunne dog være tale om en åndelig revolution.

Loven er som bekendt fra 1964, og det har efter min opfattelse ingen mening, at vi her ved en ordinær revision lægger lovforslaget ud til en folkeafstemning. Jeg må helt klart på regeringens vegne sige, at det er vi ikke tilhængere af, og jeg tror, der er klart flertal i folketinget for ikke at tage sådan nogle forholdsregler.

Et enkelt punkt i hr. Poulsgaards indlæg vil jeg kommentere. Hr. Poulsgaard citerer fra Information Jesper Jensens udtalelse om, at loven om Statens Kunstfond er en ufolkelig lov, og at man ikke løser dette problem ved at udpege forskellige personer til organer, som har klart og snævert definerede kunstneriske opgaver at løse. Der sigtes jo til min udnævnelse af hr. Poul Dam til formand for kunstfondets litterære udvalg. Jeg fastholder ganske klart, at hr. Poul Dam er kvalificeret til at løse de kunstneriske opgaver, han får efter kunstfondloven som kunstkyndig. Jeg fastholder, at hr. Poul Dam er kunstkyndig, sådan som det udtrykkes i kunstfondloven. Men jeg har bestemt ikke noget imod, at han derudover har kvalifikationer på andre områder. Jeg ved, at der er nogle inden for Statens Kunstfond, der tager det lidt let, at fondet hos mange i befolkningen betragtes kritisk og med en vis uvilje. Jeg synes, det er en forkert indstilling, og jeg vil til enhver tid arbejde for, at Statens Kunstfond, som jeg selv helhjertet går ind for, i højere grad bliver en forstået og accepteret kendsgerning i vor kulturpolitik.

Til fru Nathalie Lind skal jeg gøre den bemærkning, at det, som jeg synes er væsentligt i

Wechselmann-udvalgets betænkning, er den konklusion, der siger, at fondet har arbejdet i overensstemmelse med de ideer, der lå bag dets oprettelse i 1964. Fondet har haft en væsentlig betydning for den kunstneriske produktion, og fondet vil også i fremtiden være et velegnet instrument til stimulering af kunstnerisk produktion.

Naturligvis har vi også i kulturministeriet arbejdet med spørgsmålet om decentralisering, om der var en idé i amtslige kunstfonde; det var en række af de ting, hr. Fuglsang også var inde på. Jeg har, efter at vi har arbejdet med disse ting, den overbevisning, at man ved at henlægge afgørelsen om kunststøtte til organer, der hovedsagelig er valgt af uafhængige myndigheder, som selv er uafhængige af politiske og statslige myndigheder, skaber de bedste muligheder for en forsvarlig administration af Statens Kunstfond, fordi jeg også forudser store praktiske problemer, hvis en del af den bevilling på 8,8 mill. kr., som det drejer sig om, hvis lovforslaget vedtages, skal fordeles mellem amtskommuner og kommuner. Derfor tror jeg, at vi i hvert fald på dette tidspunkt må fastholde, at midlerne under Statens Kunstfond fordeles centralt fra Statens Kunstfond.

Som fru Nathalie Lind ved, har jeg på en række andre lovgivningsområder under kulturministeriet været en meget stor fortaler for decentralisering, men her tror jeg, at vi i den givne situation ikke får noget ud af at lave om på det nugældende, og jeg vil da gerne minde om, som fru Nathalie Lind også gjorde det, at der på et område som de kunstneriske udsmykninger, der beslægtet ca. 37 pct. af fondets bevilling, er gennemført en betydelig decentralisering. Derfor tvivler jeg også på, at man bør ændre udsmykningsudvalget som foreslået af hr. Lembourn i 1974, hvorefter udsmykningsudvalget kun skulle være rådgivende for så vidt angår udsmykninger af ikke-statslige bygninger.

Fru Nathalie Lind spurgte mig, om der lå en ændret holdning i, at jeg i min første redegørelse henviste til udvalget om ministerkontrol med bevillinger, men ikke havde dette udvalg med i den nu foreliggende tekst. Der er ingen ændring i min principielle holdning til tingene, men jeg vil da gerne sige, at når ministerkontrolludvalget ikke er nævnt i redegørelsen, skyldes det blot, at udvalget ved afgivelsen af min redegørelse ikke var nedsat på ny, og så ville det være lidt mærkeligt at henvise til det, men